

REIXES ENLLÀ

SEPAP

BUTLLETÍ DEL SECRETARIAT DIOCESÀ DE PASTORAL PENITENCIÀRIA DE BARCELONA

NÚM. 13

Passeig Fabra i Puig 260 2n 2a

Telèfon i fax: 933.499.815 (dl i dv de 16 a 19 h; dx de 11 a 13 h)

08016 Barcelona

GENER-FEBRER 1999

Dipòsit Legal B-12460-1995, edita SEPAP

E-mail: sepap@mail.cinet.es

<http://www.ictr.et.es/+gfananas/SEPAP/sepap.htm>

EDITORIAL

“REBAIXES DESPRÉS DE NADAL?”

El Nadal ja ha passat i hem començat un nou any,

l'últim del segle! Enrera queden els llums

de colors, els regals, els menjars

familiars... i també tots els bons propòsits

que ens fem per aquestes dates.

Comencem un any nou i és a partir d'ara,

quan hem de demostrar que per nosaltres

Nadal és tot l'any. Tots ens sentim una mica més

solidaris per aquestes dates, però un cop ja han

passat ens tornem a endinsar en els nostres

problemes i oblidem que molta gent pateix i no

només durant les festes.

Dintre de les presons tots els dies són iguals. No hi

ha diferència entre el Nadal, cap d'any o qualsevol

altre dia. Quan l'intern es veu marginat per la

societat és difícil parlar-li de

festes, del Nadal i tot el que

simbolitza: amor, esperança,

tendresa, respecte, solidaritat...

No s'hauria d'oblidar mai que

Jesús va néixer entre els pobres,

entre els marginats. Els va

escollir a ells entre tots els

homes i per ells va donar la vida. I hem passat de

celebrar la festa del naixement del Fill de Déu entre

els pobres a celebrar una festa sense sentit on l'única

cosa que importa són els regals i el consumisme.

Perquè si de debò no haguéssim perdut el

veritable sentit del Nadal llavors tota la

societat estaríem al costat d'aquests

pobres, d'aquests que pateixen, dels qui

viuen a les presons, perquè és entre ells

on Jesús neix cada Nadal.

A portes del segle XXI no hi han encara solucions a

tots els problemes que la societat genera. Som

conscients de què vivim en un món desigual, injust

amb els més dèbils. Un món que margina allò que no

entén i que només se sent solidari i sensibilitzat un

cop a l'any. Un món que ni tan sols entén el veritable

missatge de Nadal.

Hem de fer possible que aquest

missatge duri tot l'any. Que la gent

entengui que tots formem part de la

societat i que dintre d'aquesta, molta

gent pateix i necessita una mica

d'esperança. Hem de fer un gran

esforç perquè Jesús neixi tot l'any

entre nosaltres, per això després de

Nadal nosaltres no volem fer

rebaixes!

Comencem un any nou i és a
partir d'ara, quan hem de
demostrar que per nosaltres
Nadal és tot l'any

Sílvia Moya

Equip de publicacions

EXPERIÈNCIES

“LA PRESÓ DES DEL BLAU I EL GRIS”

Se'm va demanar que fes una breu aportació al vostre butlletí, el Reixes enllà, intentant de transmetre “el com” es viu i la presó, vestint de blau i gris, vull dir d'uniforme.

No sé si el que s'esperava era quelcom de molt “xocant” o de molt “diferent”. Si és això el que volíeu, no ho trobareu. Però, no perquè no vulgui donar la sensació de pertànyer a un col·lectiu de “bèsties” o a l'inrevés, de “patidors” masoquistes; sinó perquè crec fermament que no pertanyo a un d'aquests col·lectius. Crec que formo part d'un col·lectiu integrat de forma molt majoritària per magnífics professionals; que té com a feina col·laborar en la rehabilitació d'aquelles persones que han estat privades de llibertat per mesures judicials. Bé és cert, que en el meu col·lectiu, com en qualsevol altre, hi han alguns companys que s'escapen de la norma i no sempre ens fan quedar bé. Però d'aquests, com deia, n'hi ha a tot els gremis.

Heu de pensar que molts dels meus companys desenvolupen la seva feina, durant tota una jornada laboral dins d'una cel·la d'aïllament, que n'hi diem “búnker”, o d'altres ben sols en un pati amb molt d'interns (sovint centenars) i que no tenen més protecció que un “walki”, un grapat de claus, un bolígraf i un paper, i sobretot la seva autoritat moral. També heu de pensar que és la figura del funcionari de vigilància, de servei interior, qui millor coneix a l'intern i a qui menys es pregunta a l'hora de debatre sobre aquest intern. També hauríeu de pensar que quan hi han conflictes som els primers a rebre, quan les coses van malament. Tampoc a nosaltres ens agrada fer escorcolls i violentar la intimitat dels interns i internes que tenim al nostre càrrec...

reivindicativa de millores laborals (aquest no és el medi ni el canal), sinó com a elements de reflexió, que sovint crec que passen desapercebuts, per moltes de les persones que veieu la presó des de fora o des de dins només unes horettes a la setmana, temps de dedicació que d'altra banda us agrairíem fermament. Des de que hi ha més intervenció a les presons i més presència de voluntariat l'índex de conflicte ha baixat, i això és d'agrair.

A voltes aquest seguit de dificultats que us he esmentat més amunt, fan que per “correcció” professional us hàgim de cridar l'atenció o posar problemes a l'hora d'entrar a l'interior d'un CP. Espero que enteneu que precisament per la dificultat de la nostra feina ens agrada tenir un bon

control, un bon coneixement del que està passant a la nostra galeria, mòdul, unitat, fase..., de la nostra responsabilitat. Tal com deia abans, en tots els col·lectius hi han membres que no estan a l'alçada de la noblesa que s'espera del propi col·lectiu...i no us penseu, hi ha gent que entren a les presons pensant que venen a fer-hi molt bona feina i potser sí que fan bona feina amb un o dos interns, però en general “esveren més el galliner” que d'altra cosa. I això ens sap greu, no perquè ens dificulta la feina, sinó perquè considerem que els interns, que són persones, tenen dret a viure en un ambient adient.

Des de que hi ha més intervenció a les presons i més presència de voluntariat l'índex de conflicte ha baixat

Espero no haver-vos avorrit amb aquestes petites pinzellades de la nostra feina. Només voldria acabar tornant a donar-vos les gràcies

perquè la vostra tasca ens fa millorar la nostra. Tanmateix esperem busqueu la nostra col·laboració per poder fer millor la vostra tasca. Els interns ho mereixen i ho necessiten.

Tot aquest seguit de dificultats, pròpies de la nostra tasca laboral, les comento, no com a plataforma

J.G.G.
Cap de Serveis

INFORMACIONS

ELS DEU ANYS DEL SEPAP

A la primera reunió del Consell de la Permanent del SEPAP d'aquest ja estrenat 1999 es va convidar als quatre "històrics" que ens van acompanyar a la taula rodona que vam tenir a l'inici de curs: *Oriol Xirinachs* (va excusar la seva absència), *Maria Luisa Pascual*, *Núria Sastre* i *Francisco Vicente*. La idea era fer una trobada on es pogués "pensar en veu alta" sobre els nous reptes i possibles propostes d'actuació en el marc del nostre desè aniversari. La petita taula rodona va ser molt participativa i van constatar que s'ha fet molt però també que hem de continuar fent camí plegats: nous reptes i noves propostes estan sobre la taula. A la trobada de juny tindrem temps de compartir-los. Van acabar la reunió amb un agradable sopar de germanor.

ELS REIS ENS HAN INFORMATITZAT!

Després d'haver-ho demanat moltes vegades, ja tenim fax, ordinador, e-mail propi i pàgina web pròpia! Per si no us ho creieu, feu la prova! Telèfon i fax: 933.499.815; e-mail: sepap@mail.cinet.es; pàgina a internet: <http://www.ictnet.es/+gfananas/SEPAP/sepap.htm>. S'admeten suggeriments!

NOVA SECRETARIA TÈCNICA AL SEPAP

La nostra amiga *Silvia Moya* estarà els divendres per la tarda, juntament amb la *Marta Colomer*, al despatx del SEPAP per començar a tirar endavant el que podem anomenar la *Secretaria Tècnica* del SEPAP, que serà l'encarregada d'informatitzar tots els nous documents, centralitzar i actualitzar la base de dades, i dur a terme totes les tasques administratives que siguin menester. Des d'aquí li desitgem bona feina!

PRESOS DISCRIMINATS

Els interns de la presó Model de Barcelona, després de veure com se'ns discrimina, com se'ns humilia i com es produeixen contínuament greuges comparatius a causa del fet que existeixen dues classes de justícia -la dels rics i la dels pobres- protestem unànimement al veure com persones com *Javier de la Rosa*, *Pasqual Estevill*, *Mario Conde*, *Josep Puigneró*, *José Barrionuevo*, *Rafael Vera*, *José Amedo*, *Michel Domínguez*, *Miguel Planchuelo*, en fi, els del GAL, els de l'ETA..., entren i surten de la presó quan els dóna la gana. Mentrestant, nosaltres, els presos comuns, ens veiem aquí dins per robar quatre pessetes, o vendre una paperina, se'ns condemna tota la vida a la presó, se'ns margina pels antecedents, se'ns humilia pel fet de ser pobres. ¡Prou ja de cinismes! ¿De què ens serveix la famosa Constitució espanyola, concretament els articles 14 i 25.2, si és tot una farsa? El delictes que hem comès la majoria dels presos comuns és procedir de famílies humils i no tenir diners per comprar la nostra llibertat. ¿Què espera la societat de nosaltres quan és cega i sorda davant tanta corrupció i abús?

Amadeo Casellas i 129 firmes més d'interns de la presó Model de Barcelona.

Publicat a *El Periódico*, el dijous 14 de gener de 1999.

L'EQUIP DE PUBLICACIONS INFORMA I RECORDA
 Us fem saber que l'equip de publicacions del SEPAP (*Silvia Moya*, *Jordi Marfà*, *Edison Fañanás* i el Consell de la Permanent del SEPAP) vol fer del nostre butlletí (que també està a Internet!) una *eina més eficaç de comunicació* entre tots nosaltres: voluntaris, interns, víctimes, funcionaris, famílies, paròquies, entitats...
 En aquest sentit us animem a que ens feu arribar les *vostres aportacions* per publicar-les al butlletí i així fer-lo més ric.

RECOMANEM

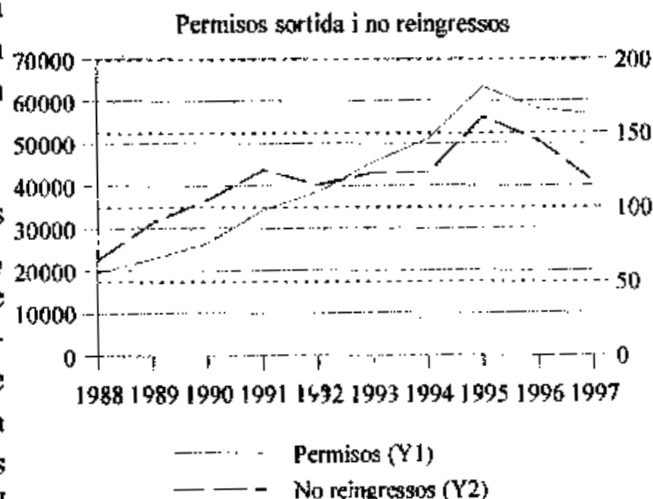
- Un llibre:
Crim i càstig, de Dostoievski
- Una pel·lícula:
Tierras de penumbra
- Una pàgina web:
<http://www.voluntariat.org>, Servei Català de Voluntariat

PERMISOS DE SORTIDA: TASCA DE TOTS

PENSEM-HI

Sovint només pensem en els permisos de sortida quan hi ha alguna notícia sobre algun intern que no ha tornat. Potser nosaltres, els que d'una manera o altra estem més en contacte amb l'àmbit penitenciari, ja els tenim assumits i formen part de la vida quotidiana a les presons; potser la gent del carrer que només coneix el món penitenciari pel que diuen les notícies desconeixen quants permisos de sortida hi han i el bé que fan; o potser fins i tot nosaltres mateixos podem posar-los en dubte.

El passat 28 d'octubre hi havia a Catalunya 6.034 interns repartits en els nou centres penitenciaris (Tarragona, Lleida, Girona, Figueres, La Roca del Vallès, Sant Esteve de Sesrovires -homes i dones-, Barcelona-homes, Barcelona-dones, Barcelona-joves) i en els centres oberts que existeixen en alguns d'ells. Com sovint desconeixem la realitat concreta anem a analitzar aquestes dades sobre els permisos de sortida i els no reingressos tenint present el número total de població reclusa abans esmentada:

Tenint present que les gràfiques estan fetes sobre els valors anuals totals de permisos (ordinaris, de cap de setmana i extraordinaris) i no-reingressos, no les podem comparar entre si directament, però sí copsar la seva tendència: cada vegada es donen més permisos i menys no reingressos. L'índex de no reingressos va minvant de manera significativa i la línia discontinua ja es troba per sota de la contínua i cada vegada a més distància. D'altra banda, si comparem el número de permisos de sortida respecte al total d'interns i internes de l'octubre passat (6.034), toquen per cap a una mica més de 9 permisos per any.

Sense aquesta consolidació en els permisos de sortida no podrem anar més enllà

permisos de sortida i els interns els saben aprofitar millor en benefici propi i del seu entorn. El sistema penitenciari afortunadament està canviant!

Amb tot queda molt camí per recórrer. Potser arribarà un dia no llunyà on més que de presons podrem parlar de cases d'acollida, de pisos de rehabilitació, de parròquies acollidores, de famílies que fan de pont entre interns i víctimes (encara massa oblidades!)... però perquè això arribi, nosaltres, els voluntaris, hem de ser conscients de la realitat que tenim i de la seva evolució per defensar sense cap mena de dubte els permisos de sortida i, fins i tot, adaptar la nostra tasca de voluntariat a aquesta realitat que s'ha de consolidar i normalitzar en els interns, en el sistema penitenciari i en la societat. Sense aquesta consolidació en els permisos de sortida no podrem anar més enllà.

Darrera d'aquests números freds s'amaguen moltíssimes realitats que desconeixem i segurament moltes injustícies (com ara el retard de molts permisos o senzillament la seva denegació), però el que no podem negar són les evidències: s'està donant un canvi progressiu en el tractament dels interns i la seva vertadera rehabilitació, s'estan valorant més els

Édison Fañanás Lanau